

CLUJUL ORTODOX

FOAIA PAROHIALĂ A BISERICII ORTODOXE ROMÂNE DIN CLUJ

Apare la 1 și 15
a fiecărei luni.

Redacția și Administrația:
la Oficiul parohial ort. rom. Str. Bisericii 6. Tel. 7-29.

Abonamentul
Lei 100— anual.

ZIUA ÎNVIERII

Ziua luminată, sărbătoarea bucuriei, praznicul praznicelor ni-l vestește azi sf. biserică prin glasul îngerului luminat: „Părășiți-vă de dureri, suspine și lacrimi, bucurați-vă! A înviat Christos Domnul!” Pe dinaintea ochilor noștri sufletești, au trecut zilele din urmă, durerea și jalea care cuprinsese sufletele învățăceilor cuvioși, suspinele și lacrimile evlavioaselor mueri, cuprinse de durere văzând pe Domnul și Mântuitorul tuturor, cum fusese hulit, bătut și pironit pe lemnul urgisit al crucii, răpus de aripa nemiloasă a morții, sălășluit în întunerecul negru al mormântului.

Dar ce schimbare minunată!

Durerea și jalea învățăceilor, suspinele și lacrimile cuvioaselor femei, au încetat ca prin minune, căci Domnul și Mântuitorul tuturor, cel atotputernic, a zdrobit porțile zăvorâte ale mormântului, și a surpat puterea îngrozitoare a morții.

Iată mângăierea ce ne-o vestește Sfânta zi a Învierii!

Nu mai e azi nici o taină, că trecem prin mari greutăți și neajunsuri, aproape tot așa de grele, ca și în clipele marelui războiu, care băgase lumea în groază. Războaiele care au rămas nevindecate pe urma războiului, mai dăinuiesc și acum, la sate și la orașe deopotrivă, sărăcie și lipsă, oameni destui cari nu au puțința de a-și câștiga pâinea de toate zilele, lipsă istovitoare de bani, îndatorire nemăsurată a plugarilor pe la bănci. Aceeaș tânguire, dela cel mai mare slujbaş al țării până la cel mai umilit muncitor.

Se cere însă să ne învingem pe noi înșine, să biruim păcatul, să muncim, să ne rugăm și să cruțăm. Muncă îndoită,

ca pân' aci, cruțare înzecită, să alungăm risipa din casele noastre, să venim la vechile datine străbune.

Cărtirile și nemulțumirile nu pot vinedea rane, dinpotrivă, mai tare ne vor amărî sufletele. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume să desăvârșească o uriașă lucrare, să pună temelie celei mai de seamă Legi între oameni.

Numai în urma lor putem nădădui la bucuria izbăvirii și bucuria Învierii. De aceea pilda muncii, a răbdării și suferințelor lui Isus cel răstignit și apoi înviat din morți, se cuvine să ni-o însușim și noi, ca să putem învinge greul vieții și să avem apoi mângăierea binefăcătoare.

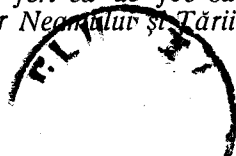
Astfel împreună cu apostolul vă doresc: „ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Christos, Părintele mării să vă deie Duhul înțelepciunii, luminând ochii minții voastre, ca să cunoașteți care este mărirea prea înaltă a puterii Lui, pe care a lucrat-o întru Christos, sculându-l pe El din morți”. (Efes. I, 17—20).

Cum lucrul bun nu se poate face pe timp de furtună și vifor, așa nu pot propăși și înainta așezămintele Țării, când lipsește pacea și dragostea dintre fiii ei.

Cei mai înverșunați dușmani ai neamului, nu doresc decât să ne vadă înrăbiți și porniți cu patimă și ură unul împotriva altuia.

Împărățiile mari și tari s'au surpat pe urma răsvăririlor dintre cetățeni.

Vom stărui deci, iubitorilor mei fii sufletești, să înfrângem ori-ce pornire de ură, mânie și patimă din inimile și cugetele noastre — și ne vom feri ca de foc să facem jocul dușmanilor Neamului și Țării noastre.

Să ne ferim și noi și pe copiii noștri de învățăturile rătăcite, aduse din țări străine, cu bani străini, ca să ne poată mai ușor desbină și pune în robie. Scopul lor este slăbirea credinței și a obiceiurilor străbune, ca să poată intra în staul.

Nu pot din destul să Vă dau sfatul, ca să rămâneți credincioși buni ai bisericii, să umblați pe calea cea dreaptă, dând ascultare poveștelor dumnezeiești: „Întru toate prin rugăciune, cu mulțumită, cererile voastre să se arete Domnului“. (Filipeni, IV, 6).

Dacă aceste cuvinte vor cădea pe pământ roditor și în inimi primitoare, ele vor da roade minunate — și din roadele lor vor gustă și fiii și fiucele voastre.

Însuflețiți pentru lege, încălziți pentru dragostea de țară, mare, frumoasă și întregită în hotarele ei, nădăjduim în zile și mai bune și mai ferice. Garanță ne dă Regele nostru, iubitor de lege și de popor, cu exemple de milostenie și înțelepciune, cu nădejtile de înfăpturi mari, pe cari le așteptăm dela viguroasa tinerețe a celui ce a fost dorit și așteptat să ia moștenirea marilor Săi înaintași.

Acesta e îndemnul meu, aceasta e povața mea la înălțătorul praznic al Învierii.

CHRISTOS A ÎNVIAT!

NICOLAE, Episcop.

Strângeți sfărmiturile!

În nenorocitele împrejurări ale crizei economice din timpul de față, educatorii tuturor popoarelor sunt preocupați în mare măsură de gândul, cum ar trebui să aplice mijloacele cele mai eficace spre a obicinui generațiile tinere cu ideea cruzării.

Dacă însaș viața cotidiană, cu nenumăratele privațiuni, pe cari le impune muritorilor în ori-ce clipă, se însărcinează a rezolvi adeseori în mod brutal problema aceasta capitală, nici biserica, nici școala nu poate să rămână indiferentă în fața necesităților de ordin practic, a căror satisfacere reclamă concursul neprecupețit al tuturor factorilor de educație socială.

Este adevărat, că biserica și școala nu au lipsit nici până acum dela datorința lor de a propovedui simțul și necesitatea cru-

zării. Ne aducem aminte, cum preoții și dascălii din trecut ai școlilor noastre profesionale erau neobosiți în năzuința de a combată luxul și risipa, sfătuind nu numai pe elevi, ci și pe părinți la un traiu cât mai simplu și mai cruțător pentru agonișeala, acumulată cu multă trudă. Mai știm, cum la o școală românească din apropierea Sibiului, dascălii au introdus mici case (comori), în care copiii sătenilor își adunau cu grije ori-ce bănișor, primit în dar cu prilejul colindelor dela Crăciun sau în alte împrejurări, pentru ca având odată caseta plină, să alerge cu ea la Cassa de păstrare, spre a depune într'un libel această roadă timpurie a spiritului de cruțare, a ideii de economie, pe care școala noastră românească înțelegea s'o răspândească astfel, în mod practic, tinerelor vârstare ale neamului.

Adevărat că desechilibrul postbelic și-a bătut joc și de aceste economii juvenile, ca și de atâtea altele, pe cari sătenii cruțători le strânseseră în forma unor depuneri de zeci de milioane la pomenita casă de păstrare. Cascada băncilor a pricinuit, din cauza lipsei de prevedere și de justă apreciere a realităților, nu numai la noi, ci pretutindeni atâtea decepțiuni nespuse de dureroase și de scump plătite.

Nu este însă permis a ne lăsa copleșiți sub povara acestor desastroase experiențe recente. Ci ținând seamă de cuvântul clasicului latin: *impavidum ferient ruinae*, chiar priveliștea desastrului trebuie să îndemne pe toți cei cu simț de răspundere pentru ziua de mâine, a căuta necontentit să propage ideea cruzării prin toate mijloacele educative, pentru ca cu ajutorul acestei idei să poată reface în viitor așezămintele ruinate, oțelind în acelaș timp sufletele și voințele, îndrumându-le pe calea virtuții și inzestrându-le cu forța rezistenței biruitoare în fața ori-cărei ispite spre întreprinderi înjghebate în mod ușuratec, fără cunoștință de cauză și fără puțința unor socoteli exacte și chibzuite profund în toate amănunțele desfășurării lor probabile și posibile.

Ar fi de dorit ca propaganda pentru ideea cruzării să nu fie lăsată în voia întâmplării, ci să fie organizată sistematic și

la noi, cum se întâmplă d. e. în Anglia, unde s'au obținut frumoase rezultate prin înființarea așa numitelor bănci școlare (school-penny-banks) în legătură cu organizarea tineretului și se lucrează la proiectul de lege, menit să introducă ideea crușării în mod obligator în programele oficiale, în planurile analitice ale tuturor categoriilor de școale. Această idee a fost și până acum propagată cu succes prin anumitele bănci școlare. Nu mai puțin de 16.000 asemenea instituțiuni tinerești au putut fi inactivate în ultimul deceniu cu colaborarea guvernului, pornind din înțelegerea situației reale și din aprecierea justă a adevărului că ideea crușării este singura, care poate ajuta în timpul de față la tălmăduirea crizei financiare și la restabilirea bunelor rândueli de tihnă, siguranță și progres cu cari se obișnuise lumea înainte de războiu. Reuniunile și asociațiunile corpului didactic se ocupă serios de această problemă așa de importantă și de actuală. S'au luat măsuri, ca elevii din Anglia să intre în corespondență cu colegii lor din Statele-Unite ale Americii, discutând astfel asupra mijloacelor potrivite și eficace pentru introducerea celui mai bun sistem de crușare. În toate treptele învățământului e discutată problema aceasta cu serioșitatea, pe care o impun gravele împrejurări actuale. La colegiul din Oxford studenții universitari organizează în fiecare an *sărbătoarea crușării*, luând obligația solemnă de a fi ei înșiși cât mai crușători și mai cumpătați în toate împrejurările vieții...

Cuvântul Evangheliei poruncește: *Strângeți sfărmiturile!* Porunca aceasta n'a fost niciodată mai actuală și mai categorică decât în zilele noastre.

Profesor Ioan Lupas

Săptămâna patimilor.

Nu despre patimile omenești, în care se scurg zilele tot mai grele ale vieții noastre de acum, vreau să vorbesc. Sunt negreșit mari și multe suferințele ce se abat tot mai furtunatic deasupra capului omnirii, dar totuși ele sunt suportabile, câtă vreme știm că au fost vremuri și mai grele și îndeosebi câtă vreme avem conștiința, că a fost o ființă care, din iubire nemăr-

ginită și neîntrecută jertfire de sine, a pățimit neînchipuit mai mult.

Noi avem griji, avem desiluzii, avem înfrângeri, avem dureri dar să ne gândim că isvorul, celor mai multe din acestea, este tot în noi, în inima noastră. Rareori stă la temelia faptelor noastre un gând curat moral și un scop desinteresat. Și atunci e firesc ca drumul să nu fie tocmai ușor, iar sfârșitul să fie altul, decât cel așteptat.

A existat însă o ființă care n'a cerut, dela viață, nimic pentru sine. S'a umilit, a iubit pe toți și n'a urât pe nimeni, a ajutat, a mângăiat, a tălmăduit, s'a jertfit pe sine, a uitat și a iertat tot și n'a cerut dela nimeni, nimic în schimb.

Ființa care a trăit astfel, a fost Isus Christos.

Faptele lui, gândurile și învățăturile lui, au pornit dintr'un alt isvor, decât acela, care se află în inima omenească. Și totuși binefacerile lui n'au fost luate'n considerare, iubirea lui n'a trezit iubire, iar învățătura lui a răscolit atâtea patimi, încât cea mai curată ființă, din câte a existat în lume, a trebuit să sufere chinurile cumplite ale răstignirii pe Cruce. Cuvintele tâlharului, răstignit împreună cu Christos, par'că exprimă justificarea tuturor suferințelor noastre: Noi pățimim după dreptate, dar în el nici o vină nu se află.

Împotriva lui Christos n'au greșit însă numai aceia cari, orbiți de ură și deșărțaciune lumească, au cerut răstignirea lui. Greșim zi de zi și noi, căci toate fărădelegile noastre, toate gândurile și faptele noastre potrivnice învățaturii lui, sunt tot atâtea strigăte de: „ia-l, ia-l, răstignește-l“, după cum strigau fariseii și cărturarii în aceea noapte a chinurilor cumplite, indurate de Mântuitorul lumii.

Tocmai fiindcă viața cu cerințele ei ne abate, atât de mult dela drumul mântuirii, avem datoria ca cel puțin săptămâna patimilor lui Christos s'o trăim ceas de ceas, atât de aproape de el și în așa de strânsă intimitate cu el, încât, după cum spune apostolul să putem muri împreună cu el, pentruca să și putem învia împreună cu el.

A trăi aproape de Christos însemnează însă, a ne depărta în acest restimp de tot

ce este lumesc. Căci spiritul lumii, este spiritul deșertăciunii și al păcatului, iar Christos este puterea și darul virtuții și al dumnezeescului din noi.

Ce sfântă și ce aleasă este retrăirea pătimirii lui Christos pentru omenirea a cărui mântuire se realizează numai prin pilda iubirii și a iertării, arătată nouă de Fiul lui Dumnezeu.

Mărturisiți-Vă păcatele.

Săptămâna ultimă din Postul Paștilor este timpul în care fiecare creștin se pregătește pentru sublima zi a Învierii Mântuitorului. Porțile bisericilor stau mereu deschise și credincioșii, mari și mici se apropie de altar, pentru a se împăca cu Dumnezeu iertării, oricărui păcat.

Foarte mulți se gândesc serios la aceasta mărturisire nu numai pentruca sufletul să obțină iertare deplină, ci și pentruca viața lor viitoare să se scurgă în semnul îndreptării tot mai perfecte. Și atunci se ridică tocmai pentru asemenea credincioși întrebarea, cum să se pregătească pentru taina mărturisirii și ce au să spună preotului duhovnic, pentruca po-căința să fie întreagă, sinceră și conștientă?

Apostolul zice că spovedania este necesară pentru toți ca să ne vindecăm, în primul rând sufletește, și nu odată, prin intermediul sufletului, și trupește. În sfânta evanghelie avem 2 pilde dătătoare de directivă pentru mărturisire. E pilda vameșului Zacheu și a Mariei Magdalena. Amândoi s'au apropiat de Hristos, umilindu-se și recunoscând, printre lacrimi sincere, toate păcatele vieții lor. Tot apostolul Pavel mai dă o indicație în privința pregătirii: „Luați aminte de voi ca nu cumva să se îngreuneze inimile voastre cu mâncările și cu bețiile și fără veste să vie peste voi pieirea“.

Așadar pregătirea constă în înfrânare și dorința vie și hotărâta de-a obține iertare pentru tot ce s'a săvârșit, călcând poruncile lui Dumnezeu. La acestea se mai adaugă voința conștientă de-a trăi în viitor în curățenie sufletească, încuviințând

fără nici o umbră de îndoială, că mărturisirea este o taină.

Au fost vremuri când aceasta taină era atât de importantă, încât avea putere eliminatoare din sânul Bisericii, pe timp determinat sau chiar definitiv. Canoanele cari cuprindeau acest drept sunt în vigoare și azi, dar Biserica nu face uz de ele. Cu toate acestea și în zilele noastre taina mărturisirii își are importanța sa, în afară de aceea dogmatică, morală și socială.

Tot cel ce nu se mărturisește măcar odată la an, dovedește, oricât de multilaterală ar fi viața sa creștină în alte privințe, că credința lui nu este adevărată și că prin nepăsarea lui se atacă însuși principiul divin al învățaturii și învierii lui Hristos.

Creștinul convins e dator deci să se mărturisească duhovnicului său. Întrebări-le pune preotul, însă credinciosul să nu uite că, pe lângă că trebuie să fie sincer în răspunsurile sale, rolul duhovnicului nu este altul, decât acela al părintelui care-și ajută fiul să destăinuiască totul, ca să poată fi ajutat.

Să căutăm deci să ne cunoaștem în primul rând pe noi înșine și să ne cernem viața și faptele în lumina adevărului că celce nu-și mărturisește păcatele, se va osândi de Tatăl nostru cel din ceriuri.

A înviat din morți.

Nu poate fi nimeni creștin, dacă nu mărturisește acest fundamental adevăr: Christos a înviat din morți. Intelectualul a uitat acest frumos salut creștin: *Christos a înviat*, precum și răspunsul desăvârșit convingerii creștine: Adevărat că a înviat. Deși tocmai intelectualul are posibilitatea să se convingă, pe baze de date istorice deplin autentice, că Christos într'adevăr a fost răstignit, a murit și a treia zi a înviat.

Dar nu odată s'a adevărit că știința, așa cum este înțeles acest cuvânt de obicei, nu duce numai decât la aflarea adevărului. În ce privește învierea Mântuitorului și personalitatea sa istorică, omul care se consideră adăpat la izvorul

științei, e expus să greșească mai ușor, decât omul cu mai puțină carte, dar cu un fond sufletesc mai puțin alterat. Acesta are principiul credinței oarecumva înăscut, iar celalalt așteaptă să fie convins.

Ce date s'ar putea aduce deci privitor la învierea lui Christos?

Dovada autentică, clară și care nu poate fi tăgăduită este și rămâne sfânta Evanghelie după cei 4 evangheliști.

Mai sunt însă și multe alte dovezi despre învierea lui Christos. Nu toate dovezile acestea ne-au rămas în original, dar multe s'au păstrat în scrierile dela sfârșitul veacului I. și începutul veac. II. Astfel Sfântul Iustin cunoștea *Actele* lui Pilat din Pont, care ca martor ocular mărturisește învierea lui Christos. Un alt scriitor, fericitul Tertulian spune că știe despre un raport al lui Pilat din Pont, în care acesta dă lămuriri detaliate împăratului Tiberiu în privința personalității și învierii lui Christos. Pilat mărturisește că a fost înșelat de farisei, când a aprobat să fie răstignit Christos, care, cât timp a trăit, a dat dovadă că este o ființă dumnezească, săvârșind minuni și născut fiind din fecioara Maria. Tot el spune că după ce a fost pus în mormânt, Christos a înviat și atunci fariseii au căutat să mituiască pe soldații cari au păzit mormântul și cari astfel au fost martorii nemincinoși ai învierii Mântuitorului.

În legătură cu acest raport se mai spune că împăratul Tiberiu, la osândit la moarte pe Pilat, fiind aflat vinovat că a aprobat răstignirea fără vină a lui Christos. Tradiția spune că Tiberiu era cu atât mai supărat de purtarea lui Pilat, cu cât se afla bolnav și aflând despre minunile lui Christos, așteptă dela El vindecare. Având aceasta credință a primit vindecare cu toate acestea, atingându-se de chipul lui Isus, adus de Veronica (Vera Icon).

Pilat a aflat iertare dela Dumnezeu prin rugăciunile soției sale Procla, aceasta întâie femeie creștină, de origine romană.

Răstignirea și învierea lui Christos s'a întâmplat în anul 36 d. Chr. Opt ani mai târziu, la 44, în Roma izbucnește o răzcoală, și împăratul Claudiu alungă din oraș pe toți aceia cari rostesc numele lui

Christos. Știrea o aflăm la scriitorul roman Suetonius. Informația lui Suetonius este confirmată de „Faptele Apostolilor“, scriere canonică. Dar cel mai important text păgân, care vorbește despre Christos și învierea lui este acela din cartea de istorie a lui Tacitus (*Annales* XV. 44.) și care se referă la întâmplările anului 64, când împăratul Neron învinovățește pe urmașii lui Christos de incendierea Romei. Știrea dată de Tacitus se află și într'o scriere a sfântului Clement Romanul și astfel se desprinde din izvoare păgâne și creștine deopotrivă că Christos a fost cunoscut dela început nu numai printre ucenicii săi, ci și printre alții, cari câteva veacuri de-arândul au fost dușmani înverșunați ai creștinilor.

În legătură cu aceste idei mai amintim numai raportul scriitorului Plinius către împăratul Traian, strămoșul nostru durere dușman al creștinilor. Raportul datează din 111—112 d. Chr. Și aici se arată pentru întâiaș dată, din izvor păgân în ce constă cultul creștin. „Au obiceiul să se întrunească la anumite zile, în zorii zilei, să cânte în comun, și alternativ un imn lui Christos, ca unui Dumnezeu;... după aceea se îndepărtează ca să se adune din nou și să ia împreună, o hrană comună și curată“.

Iată credința primului veac al erei creștine și iată practica de două ori milenară a cuminicării. Și când aflăm acestea știri chiar din gura unor scriitori păgâni, nu se cuvine să credem cu atât mai mult învățăturii Bisericii, spunându-ne unul altuia:

Christos a înviat! — Adevărat c'a înviat.

Îndoiala te apropie de Dumnezeu.

Cei mai bătrâni dintre noi au o putere mai tare decât ori-ce armă de apărare. Este convingerea. Cei tănări sunt lipsiți de ea, fiindcă convingerea presupune o mare experiență și un lung șir de înfrângeri pe drumul avântului. De aceea nici-odată vre un tânăr n'ar fi putut scrie aceste versuri de sublimă concepție, pe care le-a scris, la bătrânețe, nemuritorul Goethe: „Cel ce

n'a mâncat nici-odată pâinea sa în lacrimi, cel ce nu și-a petrecut vreodată nopțile, veghind plin de sbucium, acela nu te cunoaște pe tine, o putere dumăzezească."

Generația tânără, desprinsă de sub stăpânirea ori-cărei discipline morale, pare a uita acest mare adevăr și astfel își creiază, din îndoiala rău înțeleasă, temelii pe care își clădește casa viitorului său.

Cuvintele lui Tolstoi sună anume pentru această generație: „Dacă vei fi cuprins de gândul că tot ce-ai crezut despre Dumnezeu este o prostie, să nu te tulburi. Așa pățește fiecare. Să nu crezi însă că necredința ta vine de-acolo, că nu există Dumnezeu. Când un sălbatic încețază a mai crede în Dumnezeul său de lemn, nu însemnează că Dumnezeu nu există, ci numai că El nu e de lemn.“

Generația tânără se 'ndoește în privința adevărilor cele mai desăvârșite și nobile ale omenirii. E dreptul ei. Dar se gândește ea ce pune 'n loc? Cu păreri nu se perfecționează lumea și nici o cucerire omenească nu s'a realizat prin minciună.

Un mare educator al omenirii, Ruskin, spune undeva că popoarele primitive nu se pot civiliza, decât pe calea credinței. Nu este aceasta o afirmare, încă odată, a adevărului că sufletul este din fire creștin? Negreșit. Și-atunci, de ce nu crede această generație că îndoiala ei de-o clipă n'o poate depărta de Dumnezeu, ci dimpotrivă. Căci numai aici e Calea, Adevărul și Viața. Nici o generație nu poate fi lipsită de acest ideal, pentru că numai aici întunericul nu întunecă și noaptea ca ziua luminează, cum zice psalmistul.

Ne apropiem de ziua mare a Învierii. Toți să-i prindem adâncul și tainicul înțeles, dacă vrem să fim folositori neamului nostru și sufletului nostru însuși.

O grandioasă adunare a românilor ortodocși din Cluj.

Duminecă în 29 Martie a. c. s'a ținut în sala de gimnastică a Școala ei comerciale din Cluj o mare adunare a credincioșilor ortodocși. Adunarea a prezidat-o P. Sf. Sa *Episcopul Nicolae Ivan*, participând un

foarte numeros public, din toate straturile sociale.

Scopul adunării, edificarea unei biserici parohiale, l'a prezentat într'o strălucită cuvântare P. Sf. Sa *Episcopul Nicolae al Clujului*. Numărul ortodocșilor crește în acest oraș din zi în zi, de aceea actuala stare bisericească nu mai corespunde. Veacuri de-arândul, în Cluj, biserica ortodoxă a existat și s'a dezvoltat numai prin sprijinul neprecupețit al credincioșilor. Situația materială a bisericii ortodoxe nu s'a schimbat însă nici acum, când ea este biserica dominantă în stat.

La dorința unanimă a factorilor competenți s'a hotărît în anul 1922 să se edifice o catedrală monumentală, înfățișând printr'o asemenea operă măreață începutul unei noi epoci pentru ortodoxia ardeleană. Durere însă, această idee, susținută la început cu atâta elan, n'a fost sprijinită tot așa de puternic, atunci, când a fost vorba de realizarea ei. Se apropie în curând sfârșitul unui deceniu și totuși catedrala nu se termină și între împrejurările de azi nu se poate prevedea momentul terminării ei. Lucrările la catedrală necesită încă mulți bani și statul nu contribuie, decât cu mijloace modeste, la edificare.

Prea Sfinția Sa a făcut deci apel în diferite rânduri la credincioși să se gândească serios la edificarea unei biserici parohiale, actuala fiind prea mică. Le-a dat chiar exemplu, contribuind cu 50.000 Lei la fondul edificării. Într'un oraș cu atâția intelectuali în stare să sprijinească biserica, e de așteptat prin urmare să se afle, fără amânare, mijloacele necesare pentru construirea unei biserici parohiale și în acest sens face apel din nou către fiii săi sufletești.

Se dă apoi cuvântul protopopului *Nicolae Vasii*, care schițează istoricul inițiativei de-a edifica o biserică parohială. Hotărîrea în aceasta privință s'a luat în anul 1927, când s'a văzut că nu se poate termina în curând catedrala, în schimb credincioșii și mai ales tinărimea școlară, nu au unde să se ducă la slujbele religioase. În decurs de 3 ani nu s'a realizat însă decât un fond de 320.000 Lei, după

ce nu toți credincioșii au voit să contribuie la fondul edificării.

În anul 1930 s'a început apoi o nouă propagandă, ținându-se mai multe adunări pe parohii. La o astfel de adunare s'a putut apoi încasa, din contribuție benevolă, suma de 120.000 Lei. Deoarece la un moment dat s'a părut că e vorba de o acțiune care privește numai o parohie, din cele 3 existente în Cluj, s'a simțit nevoia ținerii unei adunări la care să participe toți credincioșii.

Mulțumește îndeosebi P. Sf. Sale că a binevoit să prezideze aceasta adunare, evidențiind astfel că autoritățile bisericești poartă acestei probleme foarte însemnate tot interesul și că sprijinește și prin cuvânt și prin faptă acțiunea începută. În Cluj o nouă biserică nu se poate edifica, decât atunci când toți credincioșii își vor da seama că este absolut necesară și că această necesitate nu e în funcție de terminarea catedralei, căci fiecare parohie trebuie să-și aibă biserica sa. Adunarea de față este remarcă cea mai elocventă, că acest gând există și că în aceasta privință e o solidaritate deplină între toți.

Mai amintește că a cerut un teren gratuit dela Primărie, pentru ca să se edifice acolo biserica.

După aceste lămuriri vorbesc următorii domni: *Dr. Petrașcu* propune ca P. Sf. Sa să invite pe cei prezenți să se înscrie benevol, fiecare cu o sumă oarecare pentru edificare.

Dr. Vasile Sava, spune că e datoria intelectualilor să contribuie la edificare, căci nu se poate admite ca țaranii să fie mai înțelegători ai problemelor religioase și morale, decât orășenii, dintre cari cel puțin jumătate s'au ridicat la situațiile de azi, cu sprijinul bisericii. Cu orice mijloace să se înceapă deci edificarea în luna Mai.

Comșa Virgil, director de bancă e de aceeași părere și-l roagă pe P. Sf. Sa să dea tot concursul său scopului mareț, căci se înstrăinează credincioșii. Eventual Consiliul eparhial să subvenționeze edificarea.

Popa Atanasie, inspector școlar, face apel pentru înscrierea ctitorilor, vărsând credincioșii 10.000 sau mai mult.

Petre Bucoveanu e de părere să se edifice biserica în C. Reg. Ferdinand, cum-părându-se loc, fiind vorba și de demnitatea bisericii.

Drept concluzie P. Sf. Sa stabilește următoarele: 1. Se va cere loc gratuit dela Primărie; 2. Se va întocmi plan și deviz până la concurența sumei de cca 2,000.000 Lei; 3. Consiliul eparhial va da sprijin efectiv; 4. Liste de subscripție vor circula printre credincioși pentru augmentarea fondului de edificare; 5. Biserica se va clădi în decursul anului c.

Făcându-se și subscripții benevole, ședința se ridică și P. Sf. Sa este îndelung ovaționat.

Subscripție la fondul edificării bisericii parohiale.

Cu prilejul adunării parohiale din 29 Martie a. c., s'au făcut următoarele subscripții la fondul edificării bisericii:

Ioan Vlad, mare comerciant . . .	30.000
„Banca Centrală“ Cluj	10.000
Traian Buradescu, inginer	10.000
Dr. Adrian Iacob, mare comerciant	10.000
Ioan Manițiu, inginer	10.000
Inginer Nistor Meteș	10.000
Dr. Sebastian Bornemisa	6.000
Ilie Beu	5.000
Constantin Buga	5.000
Dr. Andrei Buzdug	5.000
Prof. Patriciu Curea	5.000
Dr. Ioan Pașca	5.000
Dr. Dominic Stanca	5.000
R. Tritescu, inginer	5.000
Dr. Petru Vlad, prim-medec	5.000
Dr. Constantin Stanca, docent univ.	4.000
Dr. Gheorghe Popoviciu „ „	2.000
Victoria Bălan	1.000
Ioan Căprariu, director	1.000
Grigore Chețan	1.000
Ioan Muțiu	1.000
E. Panaitescu	600

Total Lei 136.600

Lista rămâne deschisă și vom continua publicarea sumelor intrate.

Oficiul parohial.

❁ INFORMAȚIUNI ❁

Tuturor cititorilor noștri le dorim sărbători fericite!

Programul slujbelor religioase în săptămâna patimilor: *Luni, 6 Aprilie*, orele 8 dim., slujba Ciasurilor; orele 9, liturgia sf. Grigore Dialogul; orele 10, predică: „Vegetează suflete căci Christos pătimește” de N. Vasiu, protopop; orele 7 seara, Denie. — *Marți, 7 Aprilie*, orele 8 dim., slujba Ciasurilor; orele 9, liturgia sf. Grigore Dialogul; orele 10, predică: „Pilda smochinului blestemat” de Nicolae Vasiu, protopop; orele 7 seara, Denie. — *Miercuri, 8 Aprilie*, orele 8 dim., slujba Ciasurilor; orele 9, liturgia sf. Grigore Dialogul; orele 10, predică: „Se apropie ciua cea de taină” de Nicolae Vasiu, protopop; orele 7 seara, Denie. — *Joi, 9 Aprilie*, orele 9 dim., liturgia sf. Vasile cel Mare, împreună cu vecernie; orele 10, predică; orele 7 seara, slujba mântuitoarelor Patimi (12 evanghelii); orele 8 jum., predică. — *Vineri, 10 Aprilie*, orele 8 dim., slujba Ciasurilor; orele 10, Sf. Maslu, slujit de 7 preoți; orele 4 d. m., slujba luării lui Christos de pe cruce; orele 7 seara, slujba punerii în mormânt a lui Christos; orele 8, predică. — *Sâmbătă, 11 Aprilie*, orele 10 dim., liturgia sf. Vasile cel Mare; orele 11 dim., predică; orele 12 noaptea, slujba Învierii Domnului.

Programul slujbelor religioase la Paști și în săptămâna luminată: *I-a zi de Paști*, orele 10 dim., liturgia pontificată de Prea Sf. Sa Episcopul Nicolae; orele 11, predica arhierască a P. Sf. Sale; orele 4 p. m., Vecernie. — *II-a zi de Paști*, orele 9 dim., Utrenie; orele 10, liturgia Sf. Ioan Gură de Aur; orele 11, predică Dr. Ioan Vască; orele 4 p. m., Vecernie. — *III-a zi de Paști*, orele 9 dim., Utrenie; orele 10, sfânta liturgie. — În toate celelalte zile ale săptămânii luminate, la orele 8 dim. sfânta liturgie.

O frumoasă conferință religioasă. În cadrul conferințelor organizate de Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române, filiala Cluj, a conferențiat în ziua de 22 Martie a. c. dl profesor Valeriu Ior-

dăchescu, dela facultatea de teologie din Chișinău. Subiectul conferinței a fost luat din „Aspectele actuale ale problemei morale” și metoda urmată în a dovedi superioritatea moralei bazată pe credință, a avut darul să convingă deplin. S'a dovedit și cu acest prilej că concepțiile religioase temeinic nu le pot susține, decât aceia cari pe lângă cunoștințe mai au și puterea convingerii neclintite.

Sedințele Sf. Sinod. La 16 Martie a. c. s'a întrunit la București Sfântul Sinod al României, sub prezidiul I. P. Sf. Patriarh Dr. Miron Cristea. Cu acest prilej s'au luat hotărâri însemnate privitor la viața bisericii ortodoxe. La prosinodul ecumenic ce se va ține în anul 1932, la Muntele Atos, Biserica României va fi reprezentată prin cei mai distinși fii ai săi.

O pildă distinsă. La sărbătorile Învierii Domnului, în biserica noastră se obicinuieste a se da Paști. Paștile se împart în noaptea învierii și cum ele sunt cerute de mii de oameni, procurarea lor costă o sumă destul de importantă. Precum în alți ani, astfel și acum, dl *Ioan Vlad și familia d-sale*, s'a angajat să suporte toate cheltuielile. Ii mulțumim foarte mult.

Să citim sfânta Scriptură. Se știe că poporul englez este pe cât de înaintat în cultură, pe atât de conservativ în bunele obiceiuri ale religiei și ale moralei. Nu este casă în care să nu se afle Biblia. În Dumineci și sărbători tatăl adună pe toți membrii familiei și împreună citesc părți din Sf. Scriptură.

La noi sunt prea puțini aceia cari au Biblia, sau cari o și cetesc, căutând să trăiască viața după acest îndreptar.

O adresă a Sf. Sinod al României îndeamnă pe credincioși să se folosească de acest isvor nesecat al mângâierii. Și după ce ediția oficială din 1914 s'a epuizat, credincioșii sunt îndemnați să-și cumpere Noul Testament, tradus de Pr. Gr. Pișculescu și tipărit de Institutul Biblic. Această traducere nu cuprinde texte tendențioase, iar ca stil este desăvârșită.

Redactor responsabil: **Prot. Nicolae Vasiu.**